

Full diocesà

23 d'abril del 2017

p5 – Jornada Sacerdotal de la Missa Crismal

p6 – El patronatge de sant Jordi

**PERQUÈ RERE CADA X
HI HA UNA HISTÒRIA**

Marca la X a favor de l'Església
en la teva Declaració de la Renda

www.gorlantis.cat

Marca les dues caselles X!

Aquests dies s'ha iniciat la campanya de la declaració de la renda. Cada un de nosaltres té l'oportunitat d'ajudar la nostra parròquia, la nostra comunitat i gairebé vuit-centes entitats socials de l'Església. Entitats que, inspirades en els valors evangèlics, principalment ajuden persones amb vulnerabilitat social. L'any passat aquestes entitats van ajudar més d'un milió de persones. I tota aquesta ajuda la podem fer gratis.

Com ho podem fer?

Només hem de marcar les dues caselles de forma simultània i estarem col·laborant alhora, sense cost afegit, amb un 0,7% de la base imposable de la declaració de la renda a sostenir l'acció de l'Església i amb un altre 0,7% a recolzar les finalitats socials que desenvolupen Càritas i moltes altres organitzacions que reben fons de l'IRPF per a sostenir una part de la seva tasca solidària.

Recorda: ajudar el doble et surt gratis. Aquests dies estem en plena campanya de la declaració de la renda. ¿Saps que pots ajudar més d'1.200.000 persones amb vulnerabilitat social, la teva parròquia i tota la nostra comunitat? I saps el millor? Que aquesta ajuda la pots fer sense cap cost afegit, és gratis.

Com ho pots fer? Marca simultàniament les dues caselles.

«Tomàs li respongué: "Senyor meu i Déu meu!"»

Diümenge II de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats. (2,42-47)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. (Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes. (1,3-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diümenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà,

es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. (20,19-31)

«Enaltiu el Senyor:
que n'és, de bo,
perdura eternament
el seu amor»

Creure en la resurrecció, un acte de generositat

Jean Hakolimana, prev.

Els dubtes i la incredulitat respecte a la resurrecció de Jesús no són ni d'ara ni quelcom estrany a la fe. Molts, igual que Tomàs, volen veure per creure. En canvi, Jesús ens proposa de creure primer. La seva invitació s'inscriu en la lògica de la gratuïtat que acompanya l'obra de Déu, de la creació a la resurrecció. L'obra de Déu és gratuïtat, i només ens queda a nosaltres correspondre-hi per a entrar en una veritable comunió amb ell. A Abraham, el nostre pare en la fe, Déu li fa passar la prova de generositat en demanar-li el sacrifici de l'únic fill que encarna la seva descendència. Als profetes, Déu els encomana la cura de la generositat del seu poble, convidant-lo a continuar creient en un Déu que no proporciona victòries militars, en una època en què, justament, la mentalitat volia que aquesta fos la prova de la veracitat de Déu. Als primers deixebles, Jesús els convida a *venir i veure*, a fer, primer, un acte de generositat.

La fe en la resurrecció s'emmarca en aquesta gran aventura de la generositat i de la reciprocitat a què Déu ens convida. Creure en el Déu que ressuscita i dona vida és el màxim gest de generositat per part nostra. Ara bé, Déu no ens demana el primer pas. És ell qui va iniciar aquesta aventura de generositat, quan el seu Fill va morir per nosaltres, sense deixar d'assumir el risc que la nostra llibertat posa al seu projecte salvador. A més de ser un acte de generositat, creure demana humilitat. Potser per això, mort i resurrecció formen un tàndem. Per a creure, hem de morir al nostre orgull, a la lògica humana. Com diu l'Antic Testament, *ningú no pot veure Déu sense morir* (Ex 33,20).

La imatge

És diumenge; Jesús ressuscitat es fa present a la reunió dels apòstols. Estan exultants: han vist el Senyor. Tomàs, absent i incrèdul: si no veig..., si no fico...

Jesús el convida a tocar les ferides de la crucifixió i a ficar la mà a la ferida del costat. L'apòstol, avui amb els altres, fa la professió de fe: Senyor meu i Déu meu! Feliços els qui creuran sense haver vist.

El dubte de Tomàs (1341-1342).
Bernat Saulet

Lit. hores: Setmana II

24 dilluns

— Sant Pere Ermengol, màrtir
— Sant Fidel de Sigmaringen, prevere
Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 /
1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

25 dimarts

— Sant Marc, Evangelista (segle I)
1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 /
Marc 16,15-20

26 dimecres

— Sant Isidor, bisbe i doctor de l'Església (c.556-636)
— Sant Rafael Arnáiz Barón, monjo (1911-1938)
1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 /
Mateu 5,13-16

27 dijous

— Mare de Déu de Montserrat
Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis
1,3-6.11-12 / Lluç 1,39-47

28 divendres

— Sant Pere Chanel, prevere i màrtir (1803-1841)
— Sant Lluís Maria Grignon de Montfort
Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

29 dissabte

— Santa Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església (1347-1380)
— Sant Robert, abad (1029-1111)
1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 /
Marc 11,25-30

30 diumenge III de Pasqua / Cicle A

— Sant Pius V papa (1504-1572)
— Sant Marià, màrtir (s.VIII)
Fets 2,14.22-28 / Salm 15 /
1 Pere 1,17-21 / Lluç 24,13-35

Visita a la Sagrada Família de la parròquia de Tàrrega

Josep Castellà

Un grup de fidels de la parròquia de Tàrrega, sota l'organització de l'Equip Familiar Parroquial, participaren en la Sortida Familiar per a visitar la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Una expedició integrada per seixanta-quatre persones preparada especialment pels nens de catequesi i pares de la comunitat targarina.

La sortida fou encapçalada pel rector de Tàrrega, Mn. Josep Maria Vilaseca, acompanyat del treballador apostòlic Joan Sabé i un grup de catequistes. L'ambaixada targarina fou rebuda i acompanyada pel rector de la mateixa parròquia de la Sagrada Família, Mn. Lluís Bonet i Armengol, juntament amb el guia voluntari d'aquesta, Tomàs Lagunas Sisquella. L'expedició,

dividida en dos grups, gaudí d'unes sentides i doctes explicacions plenes de detalls i anècdotes, fent-ne una experiència difícil d'oblidar.

Realitzada una síntesi històrica dels orígens, construcció i projectes de la basílica, com també de la figura de l'arquitecte Antoni Gaudí, al llarg de dues hores es féu un recorregut exhaustiu per les impressionants façanes de la Passió i del Naixement, detalls dels nombrosos vitralls, la bella sagristia i la cripta. En alguns moments de la visita s'entonaren diversos càntics, com l'Himne a la Verge de l'Alba, el Pare Nostre, l'Ave de Lurdes i el Cant dels Ocells. Al final a l'antiga cripta i davant la tomba d'Antoni Gaudí i Cornet, «l'arquitecte de Déu», es resà l'oració per a la devoció privada.

Necrològica

Mn. Antoni Mateu i Orós

El dia 7 d'abril va morir Mn. Antoni Mateu i Orós, a l'edat de vuitanta-cinc anys. La missa exequial va tenir lloc a l'església de Sant Nicolau de Bellpuig.

Mn. Antoni Mateu havia nascut a Bellpuig el 23 d'octubre de 1931. Va iniciar els seus estudis eclesiològics al Seminari de Solsona l'any 1946. Va ser ordenat prevere el 21 de juliol de 1957. Es va llicenciar en Dret Canònic a Comillas i Madrid l'any 1961. Durant els anys del seu ministeri va servir la colònia de l'Ametlla de Merola i les parròquies dels Arquells i Rubinat. Des de l'any 1962 fins a la seva jubilació va servir pastoralment en l'exèrcit.

Des de la diòcesi volem agrair a mossèn Antoni els anys dedicats al ministeri presbiteral tot demanant al Pare del cel que el tingui a la seva glòria.

Jornada Sacerdotal de la Missa Crismal a la catedral de Solsona

Redacció/Foto: Lluís Closa

El Dilluns Sant, dia 10 d'abril, va tenir lloc la Jornada Sacerdotal de la Missa Crismal, a la catedral de Solsona, presidida per Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona, i concelebrada pel bisbe emèrit, Mons. Jaume Traserra, i uns seixanta preveres. També hi participaren diaques, seminaristes, novicis i escolans.

En aquesta missa es van renovar les promeses sacerdotals i també es van beneir els sants olis. Així mateix, hi va haver un record especial pels mossens que enguany celebren les noc

sacerdotals: Mn. Joan Camps Tomàs, noces d'or, 50 anys, i Mn. Josep Maria Montiu de Nuix, noces d'argent, 25 anys.

En acabar, hi va haver una conferència a la sala dels Sants Màrtirs sobre la figura del Dr. Pont i Gol, nascut a la nostra diòcesi i que fou arquebisbe de Tarragona. La ponència anà a càrrec de Mn. Enric Bartrina, arxiver diocesà, i Mn. Joaquim Claver, prevere de Tarragona i antic secretari del Dr. Pont. La jornada va finalitzar al Seminari de Solsona amb un dinar de germanor.

Celebració de la processó dels Dolors de Bellpuig

El dia 7 d'abril, Bellpuig celebrà la magna processó de la Mare de Déu dels Dolors, amb la presència d'uns sis mil devots, entre gent de la vila i d'altres comarques.

La processó sortí de l'església de Sant Nicolau de Bellpuig amb els sis passos de la Mare de Déu dels Dolors, l'Oració a l'Hort, el Natzarè, l'Encontre, el Calvari i la Pietat. Cal destacar el pas dels penitents descalços, les nenes vestides de primera comunió (les blanquetes) i els capellans. Enguany la processó dels Dolors fou presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i el rector de Bellpuig, Mn. Alfons Busto, acompanyats de mossens fills de la vila i dels arxiprestats veïns, com també d'autoritats locals. A les 12 del migdia a l'església parroquial de Bellpuig s'oficià una solemne missa concelebrada, presidida pel bisbe, Mons. Xavier Novell Gomà, que també havia predicat el septenari. Informa: Josep Castellà / Foto: Ajuntament de Bellpuig

El patronatge de sant Jordi

Fra Valentí Serra de Manresa

Sant Jordi, molt probablement, fou martiritzat entorn de l'any 303 a Nicomèdia (Capadòcia) durant les terribles persecucions de Diocleciana. El culte de sant Jordi, que ha estat qualificat per la litúrgia de «megalomàrtir» (el gran màrtir), ben aviat s'estengué per tot Palestina, Síria i Egipte. A partir del segle VII sant Jordi també començà a ser conegut i venerat a l'Occident cristià, de manera que aquesta devoció augmentà en l'època medieval, especialment a partir dels pelegrinatges efectuats pels croats a la tomba de sant Jordi a Lydda (Palestina), d'on, sembla, era fill; un fet que comportà la revitalització de la devoció popular i eclesial al megalomàrtir arreu d'Europa, on acabaria essent el patró de països com ara Grècia, Gènova, Lituània, Portugal, Anglaterra, Aragó, Catalunya i Geòrgia. Aquest darrer territori duu, precisament, el nom del megalomàrtir que arreu se celebra el dia 23 d'abril, en temps de primavera i flors.

A casa nostra el culte de sant Jordi ja es registra en el segle XI, quan comptà amb un altar propi situat en el monestir de Ripoll que féu bastir el bisbe Oliba. Tanmateix, no es començà a celebrar la festa de Sant Jordi de manera solemne i festiva fins a l'any 1436 i, sobretot, a partir de l'any 1456, quan les Corts aplegades a Barcelona van posar Catalunya sota el patronatge de sant Jordi, disposant que el dia 23 d'abril fos diada festiva arreu dels territoris del Principat i comtats del Rosselló i Cerdanya talment «com si fos lo dia del sanct dumenge», amb una completa abstenció de treball. Dos segles després, en 1667, el papa Climent IX ratificà solemnement aquesta disposició de les Corts catalanes.

Amb el moviment de la Renaixença, a partir de la segona meitat del segle XIX, es revifà enormement a Catalunya la devoció a sant Jordi, prenent llavors un caire més po-

ular i patriòtic, especialment quan es potencià la tradicional fira de les roses. El culte a sant Jordi s'acabà de consolidar a través de la Confraria de Sant Jordi que erigí l'any 1895 a Ripoll el bisbe Morgades i, també, gràcies a la que fundà l'any 1900 a l'església gironina de Sant Pere de Galligants l'erudit canonge Josep Pou i Batlle. Semblantment, contribuí enormement a la popularització de sant Jordi la divulgació dels goigs que escriví Artur Masriera, musicats pel mestre Joan Salvat, amb una tornada que fa: «Patró de cavalleria, / vetlleu per la pàtria mia, / i per son renaixement.» A més de ser «patró de cavalleria», sant Jordi forma part del grup dels catorze sants auxiliadors, ja que durant el període medieval fou l'advocat invocat contra la pesta i les malalties herpètiques. Que sant Jordi ajudi a revitalitzar l'arrel cristiana de la nostra tradició i cultura!

L'article

En aquest temps de Pasqua

José H. Gómez, arquebisbe de Los Ángeles

El que demano per a nosaltres en aquest temps joïós de Pasqua és que tots redescobrim el do i el miracle de la misericòrdia de Déu en les nostres vides. Tractem realment de tenir un nou començament, en el qual acollim una vegada més la vida nova que Déu ens ha donat a través de Jesús. Obrim els nostres cors a la misericòrdia de Déu i deixem que la llum de Crist brilli en cadascun dels aspectes de les nostres vides.

Com estic segur que haureu notat, durant les celebracions de Setmana Santa, les primeres a experimentar la resurrecció van ser dones: Maria Magdalena i les seves companyes. Aquestes dones van trobar que la pedra havia estat remoguda del sepulcre de Jesús i van parlar amb aquell àngel que estava allí. Després, amb gran sorpresa, van sortir corrent a explicar a la gent el que havia succeït.

Aquestes dones es van convertir en les primeres evangelitzadores, en els primers testimonis de la Resurrecció! Es van convertir en missioneres, en deixebles missioneres.

Com aquestes santes dones que van descobrir la tomba buida, com els primers Apòstols, nosaltres també som cridats, en la nostra pròpia època, a ser testimonis de la resurrecció de Crist. Som cridats a ser testimonis del poder de la misericòrdia de Déu en les nostres vides.

Sortim a l'encontre de les persones que se senten oblidades en la nostra societat, de les persones que se senten excloses, solitàries i pobres. Manifestem a tothom la compassió i la misericòrdia que Déu ha manifestat a nosaltres.

Nosaltres caminem ara per aquest món com a gent que sap que Déu és viu. Caminem per aquest món com a persones que saben que Jesús ha donat la seva vida per elles. I ara Jesús està vivint just al nostre costat, acompanyant-nos en tot el que fem.

Així que, en aquests bells dies després de Pasqua, preguem els uns pels altres. I demanem a Jesús que ens doni la gràcia i el poder de viure com ell ho va fer. Demanem-li que ens il·lumini perquè puguem veure el món amb els seus ulls. Demanem-li que ens enforteixi perquè puguem estimar com ell va estimar.

També, durant aquest temps beneït, continuem pregant per tots aquells que són perseguits per la seva fe, i preguem especialment per les ànimes i les famílies de les víctimes dels atacs terroristes.

El llibre

El hijo de Jean

Director: Philippe Lioret

Intèrprets: Gabriel Arcand i Pierre-Yves Cardinal.
Drama. Per a joves.

Mathieu té trenta-tres anys i viu amb la incògnita de no haver conegut el seu pare. La seva mare sempre li va dir que va ser fruit de l'aventura d'una nit.

Un matí, al seu apartament de París, rep una trucada del Canadà d'un desconegut que diu ser amic del seu pare i l'informa que aquest ha mort i que li vol enviar el que aparentment li ha deixat en herència: un quadre. També li diu que té dos germans.

Mogut per la curiositat, decideix viatjar a Montreal per conèixer aquesta part de la seva família que hi viu i que no seran pas els que Mathieu esperava.

Història humana, senzilla i molt eficaç.

Lloat Sigueu

Sant Pare Francesc

Publiquem avui un breu fragment de l'Encíclica "Lloat Sigueu", extret del capítol II "L'Evangelí de la creació" sobre la destinació comuna dels béns.

Avui creients i no creients estem d'acord que la terra és essencialment una herència comuna, els fruits de la qual han de beneficiar tothom. Per als creients, això es converteix en una qüestió de fidelitat al Creador, perquè Déu va crear el món per a tots. Per consegüent, qualsevol plantejament ecològic ha d'incorporar una perspectiva social que tingui en compte els drets fonamentals dels més postergats.

El principi de la subordinació de la propietat privada a la destinació universal dels béns i, per tant, el dret universal al seu ús és una «regla d'or» del comportament social, i el «primer principi de tot l'ordenament ètico-social». La tradició cristiana mai no ha reconegut com a absolut o intocable el dret a la propietat privada i ha subratllat la funció social de qualsevol forma de propietat privada.

Sant Joan Pau II va recordar amb molt èmfasi aquesta doctrina, dient que «Déu ha donat la terra a tot el gènere humà perquè aquesta sustenti tots els seus habitants, sense excloure ningú ni privilegiar ningú». Són paraules denses i fortes. Va remarcar que «no seria veritablement digne de l'home un tipus de desenvolupament que no respectés i promogués els drets humans, personals i socials, econòmics i polítics, incloent-hi els drets de les nacions i dels pobles». Amb tota claredat explicà que «l'Església defensa, sí, el legítim dret a la propietat privada, però ensenya amb no menor claredat que sobre tota propietat privada hi grava sempre una hipoteca social, perquè els béns serveixin a la destinació general que Déu els ha donat». Per tant, afirmà que «no és conforme amb el designi

de Déu usar aquest do de tal manera que els seus beneficis afavoreixin només uns pocs». Això qüestiona seriosament els hàbits injustos d'una part de la humanitat.

El ric i el pobre tenen igual dignitat, perquè «a tots dos els va fer el Senyor»; «Ell mateix va fer petits i grans» i «fa sortir el sol sobre dolents i bons». Això té conseqüències pràctiques, com les que enuncien els Bisbes del Paraguai: «Tot camperol té dret natural a posseir un lot racional de terra on pugui establir la seva llar, treballar per a la subsistència de la seva família i tenir seguretat existencial. Aquest dret ha d'estar garantit perquè el seu exercici no sigui il·lusori sinó real. La qual cosa significa que, a més del títol de propietat, el camperol ha de compartir amb mitjans d'educació tècnica, crèdits, assegurances i comercialització».

